

Truong Son

En studie i FNL:s strategi och taktik

Utgiven av Vietnambulletinen, maj 1970

Förord

De amerikanska nederlagen i Vietnam blir svårare för vart år trots den enorma uppladdningen i soldater och krigsmateriel som USA gjort i Vietnam.

Fram till den 1 april 1971 har kriget i Vietnam kostat USA 660 miljarder kronor. Det är 13 gånger mer än Sveriges statsbudget för budgetåret 70/71. Enligt officiella amerikanska uppgifter har närmare 50 000 USA-soldater dödats och ca 300 000 sårats i Vietnam vid samma tidpunkt. USA-imperialisterna har vräkt ner mer bomber över landet än som fälldes av de allierade över Tyskland under hela andra världskriget. Från luften sprider de kemikalier och giftgaser, som förstör naturen och dödar och skadar 100 000-tals människor. De beordrar blodiga massakrer bland civilbefolkningen. Massmorden av barn, kvinnor och gamla i byn Song My år 1968 är bara ett av exemplen på USAs folkmordspolitik i Vietnam.

Men ingenting har kunnat knäcka det vietnamesiska folkets motståndsvilja. Fransmännen led ett förkrossande nederlag vid Dien Bien Phu år 1954 och tvingades ge sig av. Efter dem kom USA-imperialisterna med den fruktansvärdaste krigsmaskin världshistorien skådat. Men de kommer att gå samma öde till mötes som de franska imperialisterna. Hur kan det komma sig att fattig bondebefolkning kan besegra en i vapentechnik så vida överlägsen motståndare? Vilka är FNLs "hemliga vapen"?

Denna skrift av Truong Son utgör ett svar på dessa frågor. Truong Son är FNLs ledande militära teoretiker. Skriften innehåller en analys av det militära läget i södra Vietnam 1965-67. Han redogör för orsaken till USAs nederlag under dess offensiv under torrperioden 1965-66 (översatt från "A Bitter Dry Season for the Americans", utgiven av FNL sommaren 1966) samt för slagen vid Pleime och Baubang. Dessutom ingår en efterskrift om torrperioden 1966-67 och FNLs statistik över USAs förluster under de båda torrperioderna.

Det har hänt mycket sedan Vietnambulletinen gav ut förstaupplagan av Truong Sons skrift år 1967. Det betyder inte att den blivit "gammal". FNLs och de indokinesiska folkens stora segrar sedan år 1967 bekräftar riktigheten i Truong Sons teorier. Folkkrigets principer står sig. De indokinesiska folken kommer förvisso att vinna den slutliga segern!

Stockholm i maj 1971
Vietnambulletinen

De amerikanska imperialisternas planer

Under våren och sommaren 1965, mitt under de stora Segrarna för Sydvietnams folk och arma och de svåra nederlagen för marionettarmén och -administrationen, skickade de amerikanska imperialisterna stora mängder av trupper till Sydvietnam och satte igång våldsamma flyganfall mot Nordvietnam. Den omedelbara avsikten med detta var att rädda marionettrupperna och på samma gång förbereda förverkligandet av en stor krigsplan: en strategisk motoffensiv under torrperioden november 1965 – maj 1966.

Tanken på denna motoffensiv uppstod vid en tidpunkt då amerikanerna trodde sig ha väderleken, terrängen och befolkningen på sin sida. Med andra ord: vädret skulle tillåta amerikanerna att använda sina luftstridskrafter i full omfattning, de amerikanska försvarsställningarna och tillförselvägarna hade tryggats, marionettarmén och –

administrationen hade i viss mån stärkts och rörliga amerikanska förband hade satts in. På grundval av dessa uträkningar hade amerikanerna redan före regnperiodens slut föresatt sig att koncentrera sina styrkor för en stor motoffensiv i avsikt att vinna strategiskt viktiga segrar, få herraväldet på slagfältet, förbättra den politiska och militära situationen i Sydvietnam, förändra styrkeförhållandena till sin egen fördel och gripa initiativet. Med detta som utgångspunkt skulle de försöka förverkliga andra planer för att vinna avgörande segrar.

De totala fiendestyrkorna under torrperioden omfattade 200.000 amerikanska soldater, närmare 30.000 satellitsoldater och över 500.000 marionettsoldater – sammanlagt ungefär 700.000 soldater. Det bör nämnas att en ganska stor rörlig strategisk styrka ingick häri: 1:a luftburna kavalleridivisionen, 1:a infanteridivisionen, 25:e infanteridivisionen, 101:a och 173:e fallskärmsjägerbrigaden, ett antal brigader och bataljoner ur två amerikanska marin-divisioner, tolv rörliga marionettbataljoner och en del av den sydkoreanska divisionen. (mot slutet av 1964 och början av 1965, före insättandet av amerikanska trupper, hade marionettarmén endast omkring tio rörliga strategiska bataljoner.) Om man jämför med föregående års torrperiod hade amerikanerna förstärkt: sina luftstridskrafter många gånger om, och jämfört med aggressionskriget mot Korea fälldes tre gånger så mycket bomber och användes tre gånger så mycket ammunition (månadsgenomsnitt).

Fienden koncentrerade sig på tre huvudområden: högplataerna, slättlandet i centrala Trong Bo från Quangnam till norra Phuyen och östra Nam Bo, inklusive Saigons utkanter. De iscensatte tjugo offensiver med minst divisionsstyrka, femtio andra offensiver med 5 – 8 bataljoner, och hundratals raider i liten och medelstor skala. USA:s rörliga styrkor koncentrerades till de tjugo stora motoffensiverna, i vilka amerikanska trupper spelade rollen av stöttropper och huvudstyrka.

Utmärkande för de stora amerikanska motoffensiverna under torrperioden var en stor koncentration av luftstridskrafter och överlägsenhet i truppstyrka och eldkraft, eftersom general Westmoreland hade förklarat, att han skulle följa klassiska militära principer.

Torrperiodens facit.

Amerikanernas plan var anspråksfull. Uppladdningen på slagfältet av amerikanska trupper och marionettförband under torrperioden var betydande. När torrperioden började var Johnson-McNamara-Westmorelandklicken vid gott mod och ansåg, att deras uppgift var lika lätt som att klippa någons hår med en sax. Men det var deras eget hår som blev klippt; nästan 43.000 amerikanska soldater tillintetgjordes, däribland 22 kompanier, 14 bataljoner och 7 pansarbataljoner.

1:a luftburna kavalleridivisionen, Mc Namaras ögonsten, och elittrupperna i 1:a infanteridivisionen led de svåraste nederlagen. 25:e infanteridivisionen och 101:a och 173:e fallskärmsjägerbrigaderna blev också illa tilltygade.

Över 70.000 marionettsoldater dödades eller försattes ur stridbart skick. Av dessa förintades fullständigt 126 kompanier och 10 bataljoner och oskadliggjordes 2 regementen.

1.440 flygplan förstördes på marken eller sköts ned. 1.310 militärfordon gjordes obrukbara, däribland 330 st M.113, M.118 och M.41. (Dessa siffror täcker perioden från nov. 1965 till slutet av mars 1966.)

Planerna på att ”pacificera” landsbygden och stabilisera situationen i städerna kom också till korta.

Sålunda misslyckades fienden att uppnå de betydelsefulla mål som uppställts i planerna för torrperioden, samt led svåra nederlag. Däremot vann det sydvietnamesiska folket och dess armé mycket stora segrar.

Vi utplånade en betydande del av amerikanernas och deras marioneters styrkor.

Vi inte bara höll våra befriade områden och baser, utan utvidgade dessa och vann över fler människor på vår sida.

Vi inte bara slog tillbaka fienden, utan kunde dessutom bevara och utöka våra styrkor.

Jämsides med den militära kampen utkämpade vi även en politisk kamp och drev amerikanerna in i allt större svårigheter och försatte deras marionetter i en alltmer besvärlig politisk krissituation, särskilt i städerna.

Kort sagt, när torrperioden var över, hade vi stärkt vår strategiska position, behållit och ökat initiativet på slagfältet, härdat och tränat våra väpnade styrkor och ytterligare stärkt vår politiska ställning.

Hela situationen i söder hade undergått en förändring, som var fördelaktig för oss och ofördelaktig för fienden.

Innebörden av våra segrar under torrperioden

Under de sista elva åren har tre segrar av mycket stort strategiskt värde vunnits i den sydvietnamesiska revolutionen:

1. Från 1959 till 1965 fördes en gemensam kamp för att förstöra de ”strategiska byarna” och krossa fascistdiktaturens grundvalar. Denna framgång var en förutsättning för den andra.
2. Amerikanernas och marionetternas ”specialkrigföring” från 1961 till mitten av 1965 omintetgjordes. Denna seger banade väg för de stora segrarna under torrperioden 1965-1966.
3. De amerikanska planerna på en strategisk motoffensiv under torrperioden omintetgjordes. Denna seger kommer säkert att leda till ytterligare framgångar.

Följden av denna betydelsefulla seger är att vi hejdat USA:s lokalkrigföring redan i dess inledande skede. Sydvietnams folk och väpnade styrkor har inte bara fortsatt att besegra och upplösa marionettarmén, utan också tillfogat den amerikanska armén svåra nederlag i de första ronderna av kampen – den amerikanska armén, som är den mäktigaste och modernaste i hela den kapitalistiska världen. Vi har vunnit både militära och politiska segrar.

Dessa segrar visar klart, att vår politik har triumferat och kommer att triumfera fullständigt över USA:s aggressiva och neokolonialistiska politik, och att vår militära, strategiska och taktiska linje har triumferat och kommer att triumfera fullständigt över den strategi och taktik, som USA använder i sin lokalkrigföring.

Genom sin överlägsenhet har det sydvietnamesiska folket visat sig vara omöjligt att underkuva. Det hjältemodiga vietnamesiska folket och dess armé har visat sig vara helt i stånd att gäcka den amerikanska lokalkrigföringen och segra trots många svårigheter och vedermödor och hårda strider i framtiden.

Sydvietnams folk och armé vinner stora segrar

I början av torrperioden var krigets allmänna tendens till var fördel; Sydvietnams folk och armé befann sig i överläge och hade det strategiska initiativet, USA-imperialisterna befann sig i underläge och var på defensiven.

Detta är ett överläge som vi har uppnått under torrperioden liksom i krigets fortsatta utveckling.

Vid mitten av 1965 hade det sydvietnamesiska folket och dess armé grundligt besegrat marionettarméns 500.000 man och USA:s ”specialstrategi” hade alltså misslyckats. USA satte

skyndsamt in trupper med den nya strategiska avsikten att låta amerikanska expeditionstyrkor deltaga direkt i det neokolonialistiska anfällskriget.

Det var alltså för att Förenta Staterna hade misslyckats, som amerikanska trupper måste deltaga i striderna. Detta måste de göra utifrån ett strategiskt underläge, till följd av en politik som är full av inre motsättningar. Det visade sig, att amerikanerna åter måste börja lösa många politiska och militära problem som hade förbisetts i den mycket ofördelaktiga situationen, medan Sydvietnams folk och armé befann sig i överläge, befäste sina segrar, intensifierade sina attacker och bevarade det strategiska initiativet tack vare sin konsekventa politik.

Vi var i överläge, medan däremot amerikanerna befann sig i ett dödläge förorsakat av deras ofördelaktiga läge vid torrperiodens början, och hela denna tid såväl som tiden därefter, var deras operationer förvirrade och halvhjärtade. Trots deras stora operativa styrkor, den väldiga eldkraften och skoningslösheten hos deras flyg, artilleri och motoriserade enheter, innehade vi fortfarande det strategiska initiativet medan fienden såg sig alltmer på defensiven. När torrperioden började hade vi och våra motståndare inte samma utgångsläge, strategiskt sett; vi befann oss i ett fördelaktigt läge och de i ett ofördelaktigt. Detta strategiska utgångsläge är av stor betydelse vad beträffar förändringen i styrkeförhållanden och tendensen i kriget. Om man förstår betydelsen av detta strategiska utgångsläge har man goda förutsättningar att förstå våra framgångar under torrperioden. Vår fördelaktiga strategiska ställning framgår av följande punkter:

1. Vi åtnjöt absolut överlägsenhet politiskt och moraliskt. Denna överlägsenhet nådde sin höjdpunkt efter det att vi åsamkat den 500.000 man starka marionettarmén stora förluster medan stridsviljan hos vårt folk och vår armé steg. När Förenta Staterna helt kastade masken genom att överföra egna trupper till Sydvietnam, blev det rättvisa i vårt försvarskrig ännu mer uppenbart.

2. Vår aktivitet på olika sydvietnamesiska slagfält samordnades mer och mer på grund av den genomgripande förändringen i krigssituationen, jämfört med föregående år. Som bekant var folkkriget i Vietnam före vintern 1964 – våren 1965 trots snabba framsteg fortfarande handikappat av en mycket ojämn utveckling i Trong Bo, på högplatån och i Nam Bo, i slättområdena och bergsområdena, i städerna och på landsbygden. Detta förhållande hade dock till största delen förbättrats genom vår aktivitet under vintern 1964 och våren 1965 och genom våra segrar över den 500.000 man starka marionettarmén. En ny och helt annorlunda situation hade uppstått genom den väl avvägda och fördelade utvecklingen av operationerna i alla stridszoner. Detta gjorde det möjligt för oss att företa samordnade aktioner på olika platser, som skiljer sig från varandra både ifråga om natur och terrängförhållanden, och att utföra väl samordnade attacker mot fienden under torrperioden med alla tre kategorierna väpnade styrkor. Detta möjliggjorde också för oss att överallt ge dem formliga dråpslag och att använda våra segrar för att göra häftiga attacker och öka effekten av dessa för att föra vårt folks krig ännu ett steg framåt.

3. De tre vapengrenarna i sydvietnamesiska befrielsearmén hade utvecklats i gott samarbete och fördelats på ett klokt sätt i alla stridszoner, inklusive områden av strategisk betydelse för fienden. Den nära samordningen av deras aktioner underlättade ett ökat samarbete mellan gerillaverksamhet och koncentrerade attacker. Vi hade inte bara gerilla- och regionala styrkor, utan också en ganska stor rörlig styrka att slå till mot fienden med. Det är ett välkänt faktum, att när väl dessa tre kategorier av väpnade styrkor har uppstått och utvecklats i nära samarbete så äger betydelsefulla förändringar rum.

Detta gäller t ex när reguljära truppstyrkor av regements- och bataljonsstorlek i stället för bataljonsstorlek kan ställas upp. Och när en reguljär enhet kan få fotfäste och operera i ett strategiskt viktigt

område kan den förrinta fiendestyrkorna många gånger effektivare än i andra områden, och likaså inringa, oroa och binda dem.

Bildandet och fördelningen av dessa tre slag av väpnade styrkor och deras samverkan vid början av torrperioden hade givit oss en sådan ställning, att vi kunde hota fienden överallt, tom i städerna, och tvinga dem att sprida sina styrkor mycket mer än tidigare. Vi hade inte bara tillräckligt med trupper för att slå till mot fienden var som helst, utan också stora rörliga enheter som kunde anfalla dem efter behag. Detta gjorde det möjligt för oss att decimera fienden överallt och tillfoga de större enheterna, särskilt de amerikanska rörliga strategiska styrkorna, svåra förluster. Av detta tvangs de också att, så snart de gick till motattack enligt sin strategiska plan, försvara sig mot våra angrepp på andra fronter. Och under dessa mot-offensiver misslyckades de antingen med att uppnå stridskontakt med våra reguljära trupper och tillfogades svåra förluster av gerillan, eller också utsattes de för motattacker och utplånades av våra reguljära trupper på de mest oväntade tidpunkter och platser.

4. Vi åtnjöt ett starkt stöd från fyra femtedelar av Sydvietnams territorium och tre fjärdedelar av dess befolkning, liksom även från det socialistiska Nordvietnam. Att vi kunde utveckla och stärka detta stöd och till fullo utnyttja det var av yttersta vikt när vi skapade vårt fördelaktiga strategiska läge. Vi hade säkrat ett fast fotfäste och dessutom en allsidig källa till proviant och andra förnödenheter. Fastän fienden ursinnigt hade angripit våra basområden i Sydvietnam och intensifierat förstörelsekriget mot Nordvietnam och på detta sätt orsakat oss svårigheter, kunde de varken minska vårt folks järnhårda föresats att motstå den amerikanska aggressionen för att rädda sitt fosterland eller hindra det alltmer energiska moraliska och materiella biståndet till de stridande. Våra segrar under torrperioden är oupplösligt förbundna med styrkan och fastheten hos våra bakre linjer.

Detta fördelaktiga strategiska läge tillät oss att använda en skiftande och originell taktik och stridsmetoder som var 'anpassade till våra egna starka sidor och till terrängförhållandena. Detta gjorde oss i stånd att utveckla våra starkaste sidor och snabbt övervinna svagheter och svårigheter som uppstod i sammandrabbningarna med fienden under hela torrperioden.

Fiendens defensiva och strategiskt ofördelaktiga läge framgår av följande punkter:

1. Fienden var i politiskt och moraliskt underläge, förorsakat av en politisk kris och sjunkande stridsmoral. Denna politiska och moraliska underlägsenhet, som var ett logiskt resultat av angreppskrigets orättfärdighet, blev än mer uppenbar när specialstrategin misslyckades och USA:s eskalationspolitik bara medförde ännu större svårigheter. Dessa var av både politisk och militär natur och kastade amerikanerna in i en ny och allvarligare kris i Sydvietnam, i världen och t o m i Förenta Staterna. De var på defensiven både på den politiska och den militära fronten. De politiska svårigheterna hade allvarligt påverkat deras krigsansträngningar. McNamara erkände själv att den politiska krisen i mars och april 1966 hade reducerat amerikanernas militära aktivitet med 50 – 70 %.

2. Dispositionen av amerikanernas och quislingarnas styrkor hade många brister, både ur defensiv och offensiv synpunkt, p g a att den var en sorglig kvarleva från den misslyckade "specialstrategin". Amerikanerna måste börja om, men inte på samma sätt, som när en förlorande schackspelare påbörjar ett nytt parti. De hamnade istället i en återvändsgränd så snart de hade fördelat sina styrkor. När de amerikanska soldaterna satte foten på sydvietnamesisk mark måste de omedelbart företa aktioner, som var defensiva och offensiva på en gång. Inför våra upprepade attacker kom emellertid deras stridsmetoder snart till korta och de var helt rådlösa när de hade att göra med oss, för de fann det mycket svårt att göra offensiver i defensivt syfte. Dessa offensiver led redan från början av många brister, vilket gjorde det möjligt för oss att möta och slå tillbaka dem. USA stod därför i valet och kvalet huruvida de skulle driva en offensiv eller defensiv linje. Tvisterna mellan militära befälhavare som Gavin,

Ridgway, Taylor och Westmoreland om vilken strategi som borde följas återspeglade det dödläge, som amerikanerna hade råkat in i ifråga om strategi och taktik.

Därtill kom, att amerikanernas och quislingarnas styrkor var utspridda och sammanblandade med våra och dessutom ständigt anfallna överallt. Därför fann amerikanerna varje trupp-förstärkning otillräcklig och försökte förgäves att uppbåda en mycket stor rörlig styrka för att försäkra sig om handlingsfrihet. Denna disposition tillät dem inte att fullt utnyttja de amerikanska styrkornas starka sidor ifråga om taktik, teknik och ledning, ej heller deras överlägsenhet i eldkraft: Låsta i en sådan stridsordning led amerikanerna fortfarande brist på trupper, trots sina stora insatser av manskap. Deras starka sidor var begränsade, men deras svagheter förvärrades och blev omöjliga att avhjälpa.

3. Amerikanerna förlitade sig på två strategiska styrkor – de amerikanska trupperna och marionettarmén – men dessa led båda av svagheter och förmådde inte samarbeta. Marionettarmén, som just hade upplevt ett bittert militärt nederlag, stod infar en politisk kris, eftersom den var helt i demoraliserad och befann sig i upplösningstillstånd. Fastän i dess stridsdugliga soldater ännu var många, kunde den i praktiken inte betraktas som stridsduglig. Inte heller kunde den användas för ”pacifiering” av landsbygden.

Vad de amerikanska styrkorna beträffar, stred de utan mål eller ideal. Deras moral sjönk ännu mer under stridens gång. De hade blivit organiserade och tränade på ett sätt, men tvingades att strida på ett annat och var således illa förberedda. Hade de fortsatt att slåss på det amerikanska sättet skulle deras nederlag ha blivit än mer förödande. En västerländsk militär kommentator förlöjligade en gång de amerikanska styrkorna därför att de envisades med att använda sig av amerikanska stridsmetoder i Vietnam. Amerikanerna tvingades att föra ett landkrig, men hade bara ett svagt infanteri, medan eldkraften hos deras flygvapen, artilleri och motoriserade enheter inte kunde utnyttjas som de önskade. Dessutom var deras strategiska och taktiska begrepp på många punkter ganska förvirrade och ovetenskapliga. Fastän de hade landsatt marktrupper i Sydvietnam, förlitade de sig fortfarande på flygvapnet för att vinna kriget. I regel måste man, för att göra en motoffensiv, stödja sig på infanteriet, men i praktiken är amerikanerna tvungna att lita till eldkraften hos flygvapnet, artilleriet och de motoriserade förbanden. Enligt deras militära uppfattning är infanteriet en hjälpstyrka, men nu måste det ändå spela huvudrollen. Detta är verkligen ett virrvarr av motsägelser.

Vidare var de amerikanska trupperna och marionettstyrkorna oeniga, litade inte på varandra och var oförmögna till ett nära samarbete. Följden var att de, trots sin sammanlagda storlek, inte kunde bilda ett sammanhängande block med en styrka som motsvarade dess storlek.

Ett annat problem för amerikanerna var, hur de amerikanska trupperna och marionettarmén skulle användas. När amerikanska trupper först sattes in, var avsikten att de skulle bygga och bevaka defensiva enklaver och att marionettarmén skulle användas som en rörlig styrka för räder. Senare tjänade de som en rörlig styrka för att göra motoffensiver i samarbete med delar av marionettarméns rörliga styrkor, medan huvuddelen av marionettarmén åtog sig ”pacifieringen”. Slutligen förmådde marionettarmén varken spela någon roll som rörlig styrka eller ”pacifieringsstyrka”. I praktiken har de amerikanska trupperna åtagit sig att utgöra huvuddelen av de rörliga styrkorna och samtidigt måste de utföra delar av ”pacifierings”-arbetet.

De amerikanska trupperna, som bar med sig förutsättningarna för sitt eget nederlag, blev sålunda ännu sårbarare genom marionettarméns underläge. Herrar och tjänare befann sig i en situation, där de inte kunde rädda varandra och under själva torrperioden förmådde de bara klamra sig fast vid varandra, innan de uppslukades av folkkrigets omättligen hav.

4. För det fjärde behärskade amerikanerna och marionetterna bara en femtedel av territoriet och en fjärdedel av befolkningen, som var obenägen att stödja dem. Politiskt befann sig marionetterna i full upplösning. De sönderslets i interna strider om makt och privilegier, vilket ökade deras herrars svårigheter. Amerikanerna hade inte bara misslyckats med att utjämna motsättningarna mellan sina bulvaner, de var också utsatta för den allmänna opinionens korseld i USA och resten av världen. Detta var något, som speciellt återspeglade det motsägelsefyllda i den neo-kolonialistiska amerikanska politiken i Sydvietnam, ständigt ett brännande och brådskande problem för amerikanerna, en fråga som inte kunde lämnas olöst och som de visade sig vara oförmögna att lösa. Under tiden spred sig den antiamerikanska rörelsen i de USA-kontrollerade områdena, inklusive städerna, särskilt sedan amerikanerna intensifierat sin bombning, granatkastning och spridandet av giftiga kemikalier. Denna besvärliga situation påverkade negativt slagkraften hos de amerikanska styrkorna och marionettförbanden, nyrekryteringen till marionettarmén och uppställandet av de rörliga styrkorna och påverkade likaså kommunikations-, transport-, försörjnings- och andra organ som betjänade deras stridskrafter.

Det var i detta politiska läge, med en sådan situation vid fronten, med sådana legostyrkor, sådant stöd, sådana inkonsekventa och obeslutsamma stridsmetoder som den amerikanska motoffensiven ägde rum. Inte att undra på att USA:s nederlag var förutbestämt.

Uppenbarligen hade det militära läget, som var till vår fördel före torrperioden, dittills givit oss den mest önskvärda strategiska positionen. Denna strategiska position gjorde det möjligt för oss att uppnå alla de tre främsta målen i kriget – att utplåna fiendestyrkor, att vinna över fler människor på vår sida och att behålla våra befriade områden. Fiendens position var den motsatta. Detta var den grundläggande faktor som tillförsäkrade oss seger och förebådade fiendens nederlag under torrperioden. Detta har också helt bekräftats av verkligheten.

Överste Thompson, en brittisk befälhavare med erfarenhet av guerillakrig på Malaya och en gång rådgivare åt amerikanerna och Diem-administrationen, har gjort en mycket förnuftig anmärkning: ”Amerikanernas skickliga och dristiga utnyttjande av helikoptrar och av sin eldkraft har fått dem att kringgå grundproblemet i detta krig: att de inte har kontroll över landet och befolkningen.” Låt oss tillägga: de amerikanska angriparna inte bara misslyckades med att hålla vad de hade ockuperat och med att vinna över befolkningen, de lyckades inte ens med att uppnå sitt främsta strategiska mål, nämligen att utplåna våra styrkor? I stället blev de amerikanska trupperna mycket illa åtgångna.

Efter torrperioden fortsatte detta strategiska läge att utveckla sig till vår fördel på fiendens bekostnad. Den besvikelse som råder inom de styrande kretsarna i Washington kommer inte bara av det faktum att de amerikanska trupperna fått utstå det ena nederlaget efter det andra, utan huvudsakligen därav, att de håller på att sjunka allt djupare ned i ett gungfly. Eftersom amerikanerna följer en felaktig strategi och befinner sig i ett ofördelaktigt strategiskt läge, sjunker de djupare ned i kärret ju mer de stretar emot och ju mer trupper och flygplan de sätter in. Man kan tryggt säga att även om de ökade sina styrkor i Sydvietnam till 400.000 eller 500.000 man skulle, i deras nuvarande ofördelaktiga position, denna styrka inte ens vara lika effektiv som de 250.000 man som skyndsamt sattes in från mitten av 1965 till början av 1966. Det skulle bara försvåra amerikanernas besvärliga belägenhet och deras misslyckanden.

Det sydvietnamesiska folket och dess armé har visat stor fasthet

Våra krigsansträngningar stimulerades kraftigt av en fast beslutsamhet. Under FNL:s korrekta och skickliga politiska och militära ledning och med helhjärtat stöd från det nordvietnamesiska folket och dess armé har vårt folk och vår armé till fullo insett vad som måste göras för

att utnyttja det strategiska övertaget och vinna segrar under torrperioden, och har helt inriktat sig på att göra detta.

Beslutsamheten att omintetgöra fiendens offensiv under torrperioden var en av de starkaste drivkrafterna för att föra den sydvietnamesiska revolutionen framåt. Efter att ha skeppat in nära 200.000 man till Sydvietnam för att visa sin ”beslutsamhet att stanna kvar i Sydvietnam” satte de amerikanska imperialisterna igång sin strategiska motoffensiv under torrperioden i avsikt att utplåna våra huvudstyrkor, skaffa sig kontroll över fler invånare och större områden, återta det förlorade initiativet och sedan ge sig ut på andra farliga militära äventyr i båda delarna av vårt land. Under dessa omständigheter var det av stor strategisk betydelse att vi beslöt oss för att korsa de amerikanska imperialisternas planer för torrperioden och att hejda deras lokalkrigföring, och detta var den viktigaste drivkraften till fortsatta framsteg för revolutionen.

Om vi hade visat den minsta tvekan eller vacklan och varit osäkra om det rätta sättet att bekämpa de amerikanska trupperna skulle detta ha varit tillräckligt för att åstadkomma mycket allvarliga följder och det skulle med säkerhet ha skadat vår ställning under och efter torrperioden. Det sydvietnamesiska folket och dess armé insåg USA-imperialisternas vanvettiga avsikter och förstod att det var av stor strategisk betydelse för den sydvietnamesiska revolutionens fortsatta utveckling att fiendens planer för torrperioden hindrades. De var därför fast beslutna att omintetgöra fiendens planer och säkra den sydvietnamesiska revolutionens fortsatta framgångar.

Detta var också hela vårt folks föresats. Det vietnamesiska folket är en nation, Vietnam är ett land. De amerikanska angriparna är svurna fiender till hela vårt folk. Inte bara folket och armén i södra Vietnam, utan folket och armén i hela vårt land var beslutna att hejda amerikanernas motoffensiv under torrperioden. Denna deras omedelbara uppgift var en del av den mer omfattande uppgiften att befria Södern försvara Norden och återförena landet. Därför uppbars vår beslutsamhet att genomföra vår strategiska plan under torrperioden av hela vårt folks väldiga styrka. Detta var den grundläggande orsaken till vår seger.

Denna beslutsamhet grundade sig på den logiska kombinationen av en genomtänkt revolutionär ståndpunkt och den vetenskapliga dialektiska metoden; den var ett uttryck för vårt folks föresats att besegra de amerikanska imperialistiska angriparna och deras legoknektar, och den visade vårt folks fasta tro på den slutliga segern, byggd på en korrekt uppskattning av styrkeförhållandena mellan de båda sidorna. Utan en klar revolutionär grundsyn skulle vi aldrig ha vågat attackera de amerikanska angriparna: utan en vetenskaplig analys av vår egen och fiendens styrka skulle vi inte ha trott på vår seger och vi skulle inte ha funnit de bästa metoderna att kämpa och vinna betydelsefulla segrar under torrperioden.

Den djupgående revolutionära grundsynen hos det sydvietnamesiska folket och dess armé härrör sig ur deras klassmedvetande, patriotism och djupa insikt om sin uppgift att befria fosterlandet. Denna grundsyn, som har härdats under loppet av en lång revolutionär kamp, är inte impulsiv och nyckfull, utan djup och noga genomtänkt; den har genomsyrat oss och blivit en stark och outtömlig drivkraft, källan till alla våra segrar.

Under torrperioden hämtade den styrka ur följande faktorer:

1. Andan hos det sydvietnamesiska folket och dess armé, som just då vann den ena segern efter den andra.

Det sydvietnamesiska folket och dess armé gick in i torrperioden med tillförsikten hos dem som två gånger omintetgjort de amerikanska imperialisternas och deras lakejers nykolonialistiska politik. De hade stoppat dessa lakejers diktaturstyre och omintetgjort USA:s ”specialkrigföring” som förts med över 500.000 man legotrupper, organiserade, utrustade,

tränade och ledda av amerikanerna som sålunda hade lidit två nederlag, det andra smärtsammare än det första. Vi började våra attacker mot de amerikanska expeditionsstyrkorna i en situation där vi höll på att segra, medan de amerikanska imperialisterna startade sitt lokalkrig ur ett underläge. Redan detta förhållande stärkte avsevärt vår position och gjorde det möjligt för oss att överväldiga fienden, och samtidigt bar det i sig upphovet till ännu svårare förluster för de omskrutna amerikanska expeditionsstyrkorna. Detta var orsaken till att vi vann större och större segrar under hela torrperioden, medan fienden led allt svårare nederlag.

2. Beslutsamheten hos ett folk, som har lång erfarenhet i kampen mot imperialisterna och som ofta har besekrat dem.

Vår armé och vårt folk står nu i främsta ledet i folkens kamp mot den aggressiva amerikanska imperialismen. Genom att kämpa och besegra USA-imperialisterna både politiskt och militärt har vi visat att vårt folk är fast beslutet att bekämpa de aggressiva imperialisterna utan att låta sig skrämmas av fiendens väpnade styrka, hur stor den än är. Det sydvietnamesiska folket och dess armé har bekämpat de amerikanska imperialisterna och vunnit segrar över dem och därigenom visat, att ett enigt folk som har en stark stridsvilja är fullt istånd att besegra vilken imperialistisk angripare som helst, också Förenta Staterna, världspolisen, det starkaste stödet för världens reaktionära krafter, den kapitalistiska världens mäktigaste imperialistiska makt. Om vi fruktar USA:s materiella och tekniska makt, kan vi inte uppnå den ringaste framgång, allra minst en stor politisk och militär seger – framför allt inte en sådan militär seger som under den senaste torrperioden. Efter en våldsamt kraftmätning med fienden känner vi nu till alla faktorer som är nödvändiga för att korrekt kunna värdera de amerikanska imperialisterna och klart förstå, att de ytligt sett är starka men i grunden svaga. Följaktligen är vi ännu fastare beslutna att bekämpa dem, och ännu fastare förvissade om segern. Det sydvietnamesiska folkets och dess armés fasta beslutsamhet att bekämpa de amerikanska angriparna tar sig uttryck i resolut kamp för att omintetgöra USA:s neokolonialistiska angreppskrig, vare sig det har tagit formen av ett ”specialkrig” eller ”lokalkrig” eller något annat. Vi skall besegra inte bara de 500.000 legosoldaterna utan också de amerikanska trupperna, även om de uppgår till 300.000 eller 500.000 man eller mer, och vi skall vinna den slutliga segern hur lång och svår kampen än blir och oavsett vilka uppoffringar vi tvingas göra.

Vårt folk drivs inte bara av en okuvlig anda och en fast beslutsamhet att segra, det har också förmåga att kämpa och traditioner och erfarenhet av strid; det kan finna de stridsmetoder som är effektivast och bäst tjänar revolutionens sak. Vi motstod framgångsrikt de japanska fascisterna; vi besegrade de franska imperialisterna i deras kolonialistiska angreppskrig och amerikanerna i deras nykolonialistiska ”specialkrig”. Efter torrperioden kan vi dra slutsatsen att vi inte bara har absolut politisk och moralisk överlägsenhet och har vunnit en politisk seger, utan att vi också har uppnått en stark militär position och vi håller på att besegra de amerikanska angriparna militärt. Ingenting kan rädda dem från deras slutgiltiga militära nederlag. Vi är förvissade om att vi kommer att segra på både det politiska och det militära området.

3. Den okuvliga andan hos ett hjältemodigt folk med lång erfarenhet av kamp mot utländsk invasion.

För ett kunna överleva och utvecklas har vårt folk i flera tusen år kämpat mot främmande invasion, och det har besekrat de mäktigaste angriparna i världen. Vi älskar vårt nationella oberoende och har en okuvlig anda. Varje hot mot fosterlandet har besvarats med enorm kraft.

Vårt folks historia är rik på erfarenheter av främmande angrepp och motståndet mot dessa, medan motståndskriget mot de franska kolonialisterna utgjorde en fortsättning och en utkristallisering av vårt folks traditioner av kamp mot främmande angrepp, där vi vägledes

av den marxistiska krigssynen, så utgör det nu pågående motståndskriget mot USA-imperialisterna det i ännu högre grad. Vårt folk är fast beslutet att bekämpa de amerikanska imperialisterna för att rädda fosterlandet; det uppbygger större hjältemod och större stridsförmåga för att omintetgöra alla fiendens militära äventyrligheter, mot ett sådant folk kommer de amerikanska imperialisterna oundvikligt att lida nederlag.

4. Vårt folks brinnande patriotism och bittra hat mot fienden.

Den massiva insatsen av amerikanska trupper stärkte det sydvietnamesiska folkets och dess armés fosterlandskärlek och hat mot fienden. Insatsen av trupper ägde rum vid en tidpunkt då Sydvietnams folk och armé tack vare sin beslutsamhet, sin tradition av motstånd mot främmande invasion och sina rikt varierade stridsmetoder hade ett starkt övertag. De beslöt att besegra inte bara de 500.000 marionettsoldaterna, utan också de amerikanska trupperna, som tillhör den mäktigaste armén i den kapitalistiska världen, och t o m besegra deras elitförband. Under torrperioden trodde de amerikanska imperialisterna sig överlägsna oss i fyra avseenden – flygvapen, motoriserade enheter, eldkraft och effektiva markstridskrafter – och följaktligen trodde de att de kunde återgå till sin konventionella krigföring. De uppställde en ganska stor strategisk styrka och satte igång samtidiga motoffensiver på många olika håll, många dagar långa, i ett försök att demoralisera det sydvietnamesiska folket och dess armé. Men de amerikanska imperialisternas vilda drömmar gick i kras. Utan att låta sig påverkas fördubblade det sydvietnamesiska folket sin fasthet, som de förvandlade till beslutsam handling och tillfogade fienden oväntade, hårda slag. Hela befolkningen i södra Vietnam lågade av hat mot angriparna och förrädarna och längtade efter att utplåna dem, och man vann ständigt nya segrar. Slagordet ”uppsök och utplåna USA:s och marionettarméns trupper” födde under torrperioden en vittutbredd kampanj i alla Befrielsearméns styrkor och inom befolkningen. Hjältemodiga trupper och enskilda soldater som utmärkte sig genom att modigt utplåna amerikanska trupper, framträdde överallt: Truong Van Hoa, Pham Van Coi, guerillan i Cuchi, Quangnam, Danang, de regionala trupperna i Hoavangdistriktet (Quangnam-provinsen) och i Longan-provinsen, trupperna och folket i östra Nambo och centrala Trungbo. Ytterligare tusentals lysande exempel på hjältemod har blivit upptecknade. Dessa strålande resultat belyser väl den fasta beslutsamheten att bekämpa de amerikanska angriparna och visar klart vårt folks och vår armés revolutionära hjältemod, som sätter en ära i att besegra de amerikanska imperialisterna i den första kraftsamlingen av deras ”lokalkrig”.

Ett folk utgör en enorm kraft när det förenar sig till en mur av stål för att göra motstånd mot inkräktare, när flammorna av dess hat mot de amerikanska angriparna stiger högt som berg och dess fosterlandskärlek är djup som havet. Stående i främsta ledet i kampen mot de amerikanska imperialisterna har det vietnamesiska folket visat sig oövervinnligt och kommer att förbli oövervinnligt, eftersom det har ett oövervinnligt vapen: en heltigenom revolutionär och progressiv åskådning, en brinnande patriotism förenad med en verklig internationalism som tar sig uttryck i beslutsamheten att bekämpa och besegra de amerikanska angriparna för att uppnå oberoende, demokrati, fred och nationell återförening.

Förutom denna fasthet och hårdhet har Sydvietnams folk och armé en vetenskaplig analysmetod för att finna rätt handlingslinje. Det är den dialektiska materialismen, som innebär:

- A: att undersöka vilka motsättningar fienden står inför;
- B: att beakta skeendenas verkliga natur istället för deras yttre former;
- C: att till fullo förstå vikten av praktik och
- D: att riktigt förstå utvecklingslagarna.

A. Att undersöka de motsättningar fienden står inför.

När de amerikanska imperialisterna satte in trupper i södra Vietnam och påbörjade vilda operationer i stor skala var det för många människor svårt att förutse alla de olikartade problem, som de skulle ställas inför. Sant är, att de amerikanska imperialisterna i sitt aggressiva krig försvagas av många motsättningar beträffande strategi och taktik.

Insättandet av en expeditionstyrka för att massakrera våra landsmän har skärpt motsättningarna mellan de amerikanska imperialisterna och vårt folk.

Motsättningen mellan den neokolonialistiska politiken och insättandet av en expeditionstyrka ledde till många andra oförenliga resultat. Amerikanerna måste samtidigt utnyttja både legotrupper och egna trupper och motsättningen dem emellan fortsätter att växa. Trots det stora antalet trupper har de inte tillräckligt av rörliga styrkor. Dessutom föreligger det en allt mer skärpt motsättning mellan koncentration och spridning, mellan ockupation och rörlighet o s v.

De amerikanska trupperna har byggts upp, organiserats, utrustats och tränats för en annan typ av krigföring än den, som förekommer i södra Vietnam. Detta är anledningen till att angriparna har ställts inför den bristande överensstämmelsen mellan strategi och taktik, mellan taktik och teknik, mellan sina föreställningar om slagfältet och de faktiska förhållandena där o s v. Allt detta har gradvis lett till en kris och ett dödläge vad beträffar ledningen och utförandet av strategin och taktiken.

B. Att beakta skeendenas verkliga natur istället för deras yttre former

medan man noggrant värderar fiendens starka och svaga punkter. Det är ett välkänt faktum, att de amerikanska imperialisterna förfogar över stora styrkor och mycket stora materiella resurser. Men ändå är de inte starka. Bara genom att beakta skeendets verkliga natur istället för dess yttre former kan vi på ett riktigt sätt uppskatta de amerikanska angriparnas styrka.

De är materiellt och tekniskt starka, men mot sig har de det tappra och dugliga vietnamesiska folket. Befolkningen, terrängen och klimatet är inte på deras sida. Deras moderna beväpning och teknik har inte visat sig vara så effektiv, som de hade väntat och följaktligen har deras styrka mycket påtagligt reducerats.

Politiskt och moraliskt är de amerikanska angriparna mycket svaga. Denna grundläggande svaghet har i hög grad påverkat hela deras militära verksamhet. Dessutom infördes amerikanska trupper till Sydvietnam efter det att 500.000 marionettsoldater lidit svåra nederlag. Till följd av upprepade bakslag hade de i strategiskt avseende drivits till allt större passivitet. Därför var deras aggressivitet och deras ursinniga militära verksamhet bara övergående handlingar och pessimism och obeslutsamhet utgjorde den innersta beståndsdelen i deras strategi och moral.

De amerikanska imperialisternas strategiska och taktiska ledning av kriget tycks vid första påseendet vara vetenskaplig, men i verkligheten är den irrationell, eftersom de aldrig rätt har uppskattat sin egen och motståndarens styrka. På grund av denna överskattning av de materiella och tekniska resursernas betydelse hänger de sig åt ett blint önsketänkande.

Om vi i vår analys bara räknat med fiendens numerära styrka och vapenmängd, deras moderna stridsteknik och stridsmedel, deras ekonomiska och militära potential (i synnerhet deras rörliga styrkor, som på kort tid utökades från tio bataljoner till fem divisioner) skulle vi ha överskattat fiendens styrka och underskattat vår egen och därigenom oundvikligen ha begått misstag när vi planerade vår strategi för torrperioden.

C. Att till fullo förstå praktikens betydelse.

Bara när vi helt och hållet förstår betydelsen av praktiken har vi förutsättning att studera och exakt uppskatta fiendens styrka, att studera och lösa våra problem på ett sätt som passar förhållandena i vårt land.

Vi skaffar oss kunskap om fienden inte bara genom studium av hans böcker och instruktioner, utan huvudsakligen genom studiet av hans agerande på slagfältet.

Om vi betraktar de amerikanska angriparna mot vietnamkrigets historiska bakgrund, ser vi, att deras militära styrka här endast utgör en del av deras totala militära och ekonomiska styrka.

Vidare har den militära styrka, som är möjlig att utnyttja på slagfältet i Vietnam, återigen kraftigt reducerats på grund av deras många motsättningar och upprepade bakslag.

Amerikanerna har uppvisat många svagheter i Vietnam, som skiljer sig från andra platser där folkkriget inte är fullt utvecklat och där det finns klart dragna frontlinjer. På grund av detta är deras stridsförmåga inte stor, trots att de har mycket trupper och dessutom minskar den snabbt. Om vi mekaniskt hade baserat våra beräkningar på fiendens numerära styrka och beväpning, eldkraft, artilleri, luftstridskrafter och motoriserade enheter, skulle vi aldrig ha funnit de rätta lösningarna på de problem, som vi ställts inför.

Vårt folkkrig har fötts ur de konkreta historiska förhållandena i vårt land; det har upptagit och utvecklat vårt folks tradition och erfarenhet av politisk och väpnad kamp. Allt, från vår politiska och militära linje till vår krigskonst och stridsteknik o s v, förnyas och nyskapas hela tiden på det sätt som är typiskt för vårt folk. Vi har exempelvis lärt oss att kombinera väpnad och politisk kamp, för att på så sätt besegra de amerikanska imperialisterna; att koncentrera trupper och eldkraft för att försäkra oss om en stark strategisk och taktisk ställning och därigenom kunna ta upp kampen mot de amerikanska angriparna, som förfogar över avsevärda truppstyrkor och en stor rörlighet. Vi har lärt oss allt detta genom en analys av de slag som vi redan har utkämpat. Om vi inte hade tagit med i beräkningen de faktiska förhållandena i Vietnam och vårt folks traditioner och erfarenheter, utan mekaniskt trampat på i gamla hjulspår eller slaviskt och urskillningslöst kopierat metoder från andra länder, hade vi inte varit i stånd att lösa våra problem och skulle ha råkat ut för många bakslag, som skulle ha skadat revolutionen.

D. Att riktigt förstå utvecklingslagarna.

Striden är en tävling där bägge motståndarna uppjuder sina yttersta krafter. Krig är någonting mycket komplicerat, det utvecklar sig ofta oerhört snabbt och detta är något vi måste begagna oss av för att påskynda dess förlopp och föra det till ett slut. För detta ändamål måste vi riktigt förstå utvecklingslagarna och, genom att ta fasta på de taktiska förhållandena, upptäcka förändringar hos fienden och oss själva, förutse situationen på ett vetenskapligt sätt och oavlatligt anstränga oss att påskynda händelsernas utveckling i enlighet med dess lagar för att få initiativet i krigföringen. När vi t ex såg, att de amerikanska angriparna byggde upp Danang-enklaven, omringade vi basen för att nedgöra enskilda soldater; efter Antan- och Lachan-operationerna var det möjligt för oss att besegra hela kompanier och ta vapen: under Vantuong-slaget, då fienden använde kombinerade mark-, luft- och sjöstridskrafter men ändå inte lyckades nedgöra ett enda kompani ur våra styrkor, utan led ett svart nederlag, upptäckte vi många tecken på deras oförmåga att finna en riktig taktik; vid Datcuoc förverkligades möjligheten att utplåna en amerikansk bataljon på en gång. Genom att noga följa utvecklingen av vår och fiendens situation, genom att i tid dra korrekta slutsatser och genom stora ansträngningar har vi skapat eller begagnat oss av fördelaktiga förhållanden för att föra vårt motståndskrig framåt och vinna än mer betydelsefulla segrar.

Genom att använda den dialektiska materialismens revolutionära metod har vi kunnat dra korrekta och konstruktiva slutsatser, fria från höger- eller ”vänster”-avvikelse och inte heller mekaniskt härledda. Och vi menar, att vår militära förmåga huvudsakligen beror på det sätt, på vilket vi tillämpar den dialektiska materialismens metod.

Genom att kombinera ett helt igenom revolutionärt synsätt med en vetenskaplig analysmetod uppskattade FNL fiendens styrka korrekt, liksom styrkan hos det sydvietnamesiska folket och dess armé, och utvecklade en riktig strategi för torrperioden. I ett komplicerat krig som detta är det inte lätt att fastställa styrkebalansen, ej heller att dra riktiga slutsatser för att finna det rätta tillvägagångssättet. Vi måste lita till ett riktigt synsätt och en bra metod när vi studerar de faktorer, som kan påverka vår egen och fiendens styrka, såsom politiska och moraliska faktorer, strategisk position, stridsledning, väpnade styrkor o s v.

1. Politiska och moraliska faktorer: Med tanke på de mål, som båda sidor satt upp för kriget, är vi starkare än fienden. Denne har blivit besegrad politiskt. Allt eftersom kriget fortsätter kommer vi att enas mer och mer, vår moral stiger medan fiendens motsättningar kommer att öka och hans moral att sjunka ännu lägre. Politiska och moraliska faktorer är i detta sammanhang inga abstraktioner utan konkreta krafter, som direkt påverkade de militära operationerna på båda sidor under den senaste torrperioden och som kommer att göra det under hela kriget.

2. Strategisk position: Den strategiska positionen är en mycket viktig faktor i ett krig. Den bestämmer all militär verksamhet på slagfältet.

Vi befinner oss i en vinnande position, där vi har det strategiska initiativet, en position som vi stegvis byggt upp under krigets gång. Sydvietnams folk och dess armé ryckte först undan grunden för de amerikanska imperialisternas och deras legodrängars herravälde, som upprätt-hölls huvudsakligen genom administrativa organ och militära maktmedel. Sedan utvecklade de den offensiva strategin för revolutionen, tillvann sig det militära initiativet, ointetgjorde ”specialkrigsstrategin,” som huvudsakligen byggde på marionettadministrationen och den 500.000 man starka marionettarmén. När de amerikanska angriparna tvangs föra in en stor expeditionstyrka för att genomföra sin strategiska motoffensiv under torrperioden, resulterade våra attacker, som siktade till att vi skulle behålla och utveckla initiativet, och fiendens motattacker med målsättningen att återta initiativet, i oerhört bittra strider. Under torrperioden led fienden ännu svårare nederlag och drevs till större strategisk passivitet, fastän de förfogade över ett stort antal trupper och mängder av pengar och utrustning. Vi behöll vårt strategiska initiativ och utvecklade det tillräckligt för att hindra fienden att vända utvecklingen, hur stora förstärkningar de än satte in.

3. Stridsledning: En riktig stridsledning är under vissa givna förhållanden en avgörande faktor för seger på slagfältet, eftersom den snabbt kan övervinna brister och vända svaghet i styrka, medan en felaktig ledning kan göra en stor styrka ineffektiv och vända styrka i svaghet.

Med en åskådning baserad på den dialektiska materialismen och en revolutionär militärstrategi har det sydvietnamesiska folket och dess armé objektivt och vetenskapligt uppskattat fiendens och sin egen styrka, fullt utnyttjat folkkrigets överlägsenhet, avhjälpt sina materiella brister, gjort politisk styrka till militär styrka och politisk överlägsenhet till militär överlägsenhet, ytterligare försvagat fienden och drivit honom till ökad passivitet. Det sydvietnamesiska folket och dess armé, som väl kände till fiendens strategiska plan och brist på initiativ, slog under torrperioden till mot hans viktigaste strategiska positioner, medan de konsoliderade sina egna ställningar och slog tillbaka fiendens motoffensiver. Alla amerikanska elitdivisioner i Sydvietnam anfölls och nästan ingen förblev intakt, vilket ökade vår motståndares passivitet.

Amerikanerna med sin idealistiska världsåskådning och sin borgerliga militärstrategi hänger sig ofta åt önsketänkande vid ledningen av militära operationer och de har begått det ena misstaget efter det andra. I blind dårskap felbedömer de sin egen och sin motståndares förmåga, överskattar sin egen styrka och underskattar den styrka, som det sydvietnamesiska folket och dess armé besitter, liksom den oerhörda kraften i ett högt utvecklat folkkrig. Följaktligen blev nästan alla deras operationer före och under torrperioden, särskilt de, som man i förtid jublat över, omintetgjorda av det sydvietnamesiska folket och dess armé. Vantuong, Baubang, NhadoBongtrang, är vittnesbörd om amerikanernas felaktiga sätt att utföra operationer och om deras passiva strategiska situation.

4. Väpnade styrkor: I varje krig är de väpnade styrkorna en faktor, som direkt avgör frågan om seger eller nederlag. Deras styrka ligger inte enbart i storlek, utan huvudsakligen i kvalitet. Vad storleken beträffar uppgick de amerikanska: trupperna och legotrupperna till omkring 700.000 man under torrperioden (och kan senare komma att ytterligare förstärkas) dock utan att åtnjuta absolut numerär överlägsenhet, eftersom det sydvietnamesiska folket och dess armé har tre kategorier av väpnade styrkor till sitt förfogande och en outtömlig manskapsreserv. Vad utrustningen beträffar är det sydvietnamesiska folket och dess armé svagare än de amerikanska angrifarna. Men om vi ser till infanteriet – den viktigaste faktorn för seger på slagfältet – finner vi, att de amerikanska angrifarna inte är starkare än vi. Dessutom är det inte, under de förhållanden som råder i vårt land, nödvändigt att ha exakt lika stora eller nästan lika stora truppstyrkor som fienden för att bygga upp en stark position och besegra motståndaren. I fråga om moral och krigskonst är det sydvietnamesiska folket och dess armé definitivt överlägsna de amerikanska angrifarna. Dessutom utgör officerare en mycket viktig faktor i väpnade styrkors stridsförmåga. Med den träning och prövning de genomgått under tjugo års väpnad kamp och genom användandet av konstruktiva stridsmetoder är officerarna i Sydvietsnams väpnade styrkor i striderna på Vietnams slagfält odiskutabelt överlägsna de amerikanska officerarna i mod, uppfinningsrikedom och stridserfarenhet; de är inte underlägsna de senare i strategisk och taktisk träning eller förmåga att föra befäl. Vad de amerikanska officerarna beträffar, har de svag moral och föga erfarenhet av strid, särskilt då i djungeln, och när de tvingas att strida som deras motståndare vill, visar de sig ha liten förmåga att organisera och leda militära operationer.

Genom att analysera och allsidigt värdera de fyra ovanstående punkterna kan vi dra följande slutsats: med hänsyn till militär styrka är vi materiellt och tekniskt svaga, men vi är starka på många grundläggande punkter, medan fienden är materiellt och tekniskt stark men har grundläggande brister som inte kan avhjälpas. Under dessa förhållanden har vi fortfarande svaga punkter som vi måste vara väl medvetna om, men vi är fullt i stånd att bygga upp en stark position för att slå hårt mot fiendens svaga punkter, decimera deras styrkor och utplåna deras viktigaste enheter en efter en. Endast med denna slutsats kan vi förklara hur vi kunde segra i de amerikanska angrifarnas ”specialkrig”, hejda deras strategiska motoffensiv under torrperioden, hur vi lyckades behålla och utveckla initiativet medan de amerikanska angrifarna drevs till ökad passivitet. Blott genom denna slutsats kan vi stärka vår tro på en säker seger under alla omständigheter. Fiendens militära nederlag och vår militära seger under torrperioden har visat, att de amerikanska angrifarnas slutgiltiga militära nederlag är oundvikligt, att vår slutliga militära seger är säker och inte kan hindras av någon kraft på jorden. Hade vi inte klart insett, att vi i grunden var starka, inte bara på det politiska området utan också i många avseenden på det militära, skulle vi inte ha kunnat fortsätta vår strategiska offensiv under torrperioden, utan tvingats falla tillbaka på strategisk defensiv. Och i så fall skulle utvecklingen av vår ställning och vår slagkraft ha stagnerat och gjort det möjligt för fienden att förvandla sitt svaga strategiska läge till ett starkt och anfalla oss. Hade vi inte sett alla våra relativt starka punkter på det militära området – trots en del svaga punkter i jämförelse med de

amerikanska trupperna – skulle vi inte ha kunnat hejda amerikanernas strategiska operationer under torrperioden, vilket skulle ha fått allvarliga konsekvenser. Vår stora seger och den hårda verkligheten på Sydvietnams slagfält under den senaste torrperioden (då amerikanerna satte in en stor styrka i striden) har vederlagt den lögnaktiga amerikanska propagandan om ”de amerikanska truppernas ofattbara styrka” och lugnat dem som fruktade deras övergående slagkraft och inte rätt värderat de grundläggande starka sidorna hos det sydvietnamesiska folket och dess armé, på både det politiska och det militära området.

Otvivelaktigt var vår beslutsamhet att fullfölja vår strategiska plan högst revolutionär och vetenskapligt grundad. Den enade hela folket och hela armén för att besegra de amerikanska angriparna; den vittnade om den perfekta samstämmigheten mellan dem som gav order och dem som utförde dessa. Ju mer vi stred, desto fastare blev vår beslutsamhet och enighet och desto större våra segrar. De amerikanska imperialisterna handlade i blind dårskap och deras motoffensiv under torrperioden var full av motsättningar: motsättningar mellan den politiska situationen och de militära operationerna och mellan de anfallsmål, som tänkts ut av den amerikanska ledningen, och de amerikanska truppernas halvhjärtade handlande. Ju fler nederlag fienden led, desto mer sviktade de, desto akutare blev deras motsättningar och desto svårare blev därigenom deras nederlag. Deras strategiska plan, som var äventyrlig och kortsynt, hade hela tiden burit i sig fröna till nederlag.

De amerikanska angriparnas nederlag under senaste torrperioden var följden av en reaktionär politik och en felaktig strategi. Detta var inte ett yttre sken utan vår fiendes verkliga natur, inte något som hände av en slump utan något oundvikligt, inte tillfälliga felgrepp och misslyckanden utan fundamentala brister. Utan tvivel kommer dessa felgrepp och misslyckanden att mångfaldigas och det neokolonialistiska angreppskriget i Vietnam kommer därför att innebära början till slutet för den amerikanska imperialismen.

Slaget vid Pleime(19.10-17.11 1965)

Fiendens postering i Pleime, som skyddades av 400 soldater från ”specialstyrkorna” under befäl av 12 amerikanska ”rådgivare” var belägen omkring fyrtio kilometer från Pleiku nära gränsen till Kambodja. Den understöddes av många mindre posteringar längs vägen till Pleiku, där betydande marionettstyrkor var stationerade. Den 19 okt. omringade enheter ur befrielsearmén Pleime och stormade utposten vid Chuho, två kilometer från huvudposteringen. Fienden gjorde 600 anfall från luften i ett försök att undsätta posteringen, vars omgivning utsattes för häftiga anfall med bomber och napalm. Greppet lossnade ej. Den 21 okt. tvangs fienden skicka förstärkningar med helikoptrar, som anfölls till och med innan de hunnit landa. Dess flygvapen kunde inte understödja garnisonens tafatta utbrytningsförsök.

Följande dag blev fem plan nedskjutna, ett blockhus fullständigt förstört och all övrig utrustning vid posteringen skadad. Marionettruppernas desperata situation tvingade det amerikanska kommandot att tillkalla den berömda första luftburna kavalleridivisionen, som var stationerad vid Ankhe. Denna vågade emellertid inte genast komma posteringen vid Pleime till undsättning. Först den 23 okt. landsattes en brigad vid Pleiku, medan en marionettkolonn av 100 fordon, däribland åtskilliga pansarfordon samt 10,5 cm:s artilleri, sändes till Pleime. Kolonnen ryckte fram mycket långsamt med starkt artilleri- och flygunderstöd. Vid fyratiden på eftermiddagen hade kolonnen tillryggalagt en sträcka på trettio kilometer och nått en punkt tio kilometer från posteringen. Här råkade den ut för ett bakhåll och förlorade två bataljoner jämte 81 fordon. Resten flydde i stor förvirring. Under flera dagar i sträck inskränkte sig fienden till att sätta in sitt flygvapen, vilket, trots stor aktivitet, inte lyckades göra slut på omringningen av posteringen, som måste få sin försörjning från luften med fallskärm. Den 26 okt. skickades en ny marionettkolonn till Pleime. Den råkade i bakhåll och förlorade 150 man och 3 pansarfordon. Kolonnen flydde, medan posteringen utsattes för

fortsatt angrepp. Den 29 okt. minskade befrielsearmén intensiteten i eldgivningen. Eftersom USA-kommandot trodde, att befrielsearmén gjort slut på sin ammunition, insattes första luftburna kavalleridivisionen i striden. Det amerikanska kommandot trodde att en sådan aktion i ett läge då befrielsearméns styrkor var trötta och led brist på ammunition, skulle tillförsäkra amerikanerna en lätt seger och därmed skulle de kunna berömma sig av att ha räddat posteringen och jagat motståndaren på flykten.

Från den 30 okt. till den 6 nov. landsatte amerikanska helikoptrar flera tusen man ur första luftburna kavalleridivisionen runt Pleime längs en 20 kilometer lång front. Under de första två dagarna mötte dessa förstärkningar inget motstånd. Detta tycktes bekräfta den amerikanska militärledningens uppfattning, att befrielsestyrkorna utmattade givit upp striden. Men den 1 nov. återupptog FNL sina attacker på många platser. I flygande fart grävde de amerikanska trupperna ner sig efter att ha lidit svåra förluster i oväntade bakhåll. Den 7 nov. dödades nästan 400 amerikaner. Den 12:te anföll styrkor ur befrielsearmén själva huvudkvarteret för första luftburna kavalleridivisionen vid Ankhe och Baucanflygfältet trettio kilometer från Pleime, där de förstörde tredje amerikanska brigadens högkvarter och åtskilliga baracker. Vidare dödades eller sårades 200 amerikaner, däribland många piloter. Den 14:e återupptog befrielsearméns styrkor sin offensiv och tvingade därigenom det amerikanska kommandot att skicka flera tusen soldater till Idrangdalen, tjugofem kilometer från Pleime. Från de närbelägna höjderna och bergssluttningarna möttes de amerikanska förstärkningarna av ett kulregn och därefter började en våldsam strid man mot man. Amerikanska plan fällde napalm-bomber över amerikanska ställningar. På en enda dag – den 14 nov. – bombade 120 plan oupphörligt slagfältet, medan amerikanskt artilleri avfytrade 4.000 granater. De stridande styrkorna var emellertid så nära varandra, att detta ursinniga hamrande visade sig resultatlöst. När amerikanerna inte förmådde mera, tillkallade de B 52:or från Guam för att försöka bomba befrielsearméns ställningar. Men som bekant är 8 52:orna avsedda för strategiska uppdrag i synnerhet mot stora städer och kan inte uppnå den önskade effekten mot styrkor, som är utspridda i täta skogar och mot ställningar som inte exakt kan lokaliseras. Befrielsearméns styrkor fortsatte mycket riktigt med sitt anfall och den 16 nov. hade den första amerikanska bataljonen decimerats så kraftigt, att den var tvungen att dra sig ur striden. En korrespondent från UPI telegraferade samma dag, att han sett befälhavaren för sjunde regementet storgråtande och att detta slag varit det mest förödande dittills för de amerikanska styrkorna. Helikoptrarna kunde inte längre förse de amerikanska trupperna med förnödenheter och ej heller kunde de transportera bort de döda kropparna. Och den 17:e följde en oordnad reträtt.

Delar av de amerikanska styrkorna evakuerades med helikoptrar under beskjutning från FNL. Återstoden var tvungen att retirera landvägen på grund av brist på transportmedel. Femte amerikanska bataljonen tillintetgjordes av de förföljande befrielsestyrkorna. För att dölja sitt nederlag fastslog den amerikanska befälhavaren kort, att Idrangdalen saknade all strategisk betydelse.

På en månad, från den 19 okt. till den 17 nov. tillintetgjordes alltså 2.500 fiendesoldater, däribland 1.000 amerikaner. Vidare sköt befrielsearmén ner 19 flygplan och helikoptrar, förstörde 56 tanks, 42 motorfordon och två 10:5 cm:s kanoner, samt tillfogade första luftburna kavalleridivisionen dess första nederlag.

Slaget vid Pleime har visat, att helikoptrar inte är några magiska vapen och att befrielsearméns styrkor är fullt i stånd att företa långvariga operationer, trots fiendens flyg.

Slaget vid Baubang (11.11-12.11 1965)

Den 11 nov. 1965 skickades en kolonn ur första infanteridivisionen ut för att ”rensa” väg nr. 13, nordväst om Saigon. Tidigare hade marionettrupper lidit svåra förluster på denna väg.

Trots att hela området systematiskt bombats av B 52:or, hade det förblivit ointagligt. Nu hade uppgiften anförtrotts åt Första infanteridivisionen. Kolonnen, som bestod av två infanteribataljoner, två pansarskvadroner och ett artillerikompani, startade från Bencat, omkring 40 km från Saigon. På kvällen kom kolonnen fram till Baubang vid väg nr. 13, 54 km nordväst om Saigon, där uppehåll gjordes för natten.

Platsen, tycktes säker, ty längs den 25 km långa sträckan från Bencat till Chonthanh fanns utposter, vars artilleri och garnisoner kunde ge skydd och stöd om det skulle visa sig nödvändigt. De slog läger på ett område, som var 2 km långt och 500 m brett, och som skyddades av dubbla rader av tanks och bepansrade M:113 och var inhägnat med taggtråd. Alla dessa pansarfordon hade sina vapen riktade utåt. De amerikanska soldaterna somnade tryggt i lägret den kvällen. Gummiplantager kantade vägen och dessa ansågs fria från "Vietcong" efter alla operationer, som företagits i området. Men enheter ur befrielsearmén kom redan samma natt och deras spejare, som fått information av befolkningen, trängde utan svårighet in i lägret för att lokalisera sig. Befrielsearméns styrkor drog sig ljudlöst fram till en plats 300 m från lägret utan att störa amerikanernas djupa sömn.

Klockan fem på morgonen den 12:e träffade synnerligen välriktad eld fiendens radio, tält och artilleri. Under tio minuter kunde de panikslagna amerikanerna inte avlossa ett enda skott. När stridsvagnarna började ge eld, hade befrielsearméns soldater redan slunkit in i lägret, beväpnade med kulsprutepistoler, handgranater och antitankvapen och sköt ner rader av yrvakna G.I:s och satte många stridsvagnar och M:113 i brand. De använde kulsprutorna från de förstörda stridsvagnarna mot fiendesoldaterna. Dessa var helt rådvilla och gjorde inget motstånd.

Saigontrupperna, som var förlagda i närheten, förhöll sig passiva för att inte bli inblandade. Klockan åtta på morgonen flög fiendeplan över platsen, men befrielsearméns styrkor hade då försvunnit in i djungeln. På marken låg 2.000 fiendesoldaters döda kroppar tillsammans med resterna av 39 tanks och andra pansarfordon samt sex 10,5 cm:s kanoner.

Det var de amerikanska expeditionsstyrkornas dittills svåraste nederlag i södra Vietnam. De amerikanska tidningarna gav bara en försiktig antydning om det inträffade.

Tillägg om torrperioden 1966-1967

Till följd av nederlagen under specialkriget 1961-1965 och under torrperiodsoffensiven 1965-1966 hade USA helt och hållet förlorat initiativet i krigföringen. USA befann sig därför strategiskt i en defensiv position vid inträdet av torrperioden 1966-1967, men den amerikanska militärledningen hoppades i alla fall på en snabb militär seger under sin andra "strategiska motoffensiv", den s k "dubbla kniptångsstrategin", under torrperioden 1966-1967. Denna gång förfogade Westmoreland över mer än 400 000 amerikanska soldater d v s dubbelt så många som under föregående torrperiod. Tillsammans med marionettrupperna uppgick antalet soldater till en miljon man. Förrådet av krigsmateriel hade nästan tredubblats. Den "dubbla kniptångsstrategin" innebar en radikal omläggning av den militära strategin, som nu gick ut på att koncentrera de amerikanska trupperna till massiva attacker mot 1) Tay Ninh-provinsen öster om Saigon, (operationerna Attleboro, Gadsden, Tucson, Junction City, Cedar Falls etc) och 2) området närmast söder om den 17:e breddgraden.

Den största operationen hittills i Vietnamkriget, "operation Junction City", riktades mot Tay Ninh-provinsen och syftade till att utplåna FNL:s högkvarter som man trodde var lokaliserat där. Mer än 45 000 amerikanska soldater deltog i den operationen. Men "Junction City" led ett svårt nederlag: omkring 14 000 fiendesoldater dödades eller sårades, 167 flygplan sköts ned eller förstördes på marken och mer än 1 000 militärfordon gjordes obrukbara.

En av de viktigaste lärdomarna efter de två senaste torrperioderna är att ju mer trupper och ju mer krigsmateriel USA sätter in desto större blir deras förluster, även i relation till de insatta styrkorna: 1965 uppgick antalet stupade och sårade i förhållande till det totala antalet USA-soldater i Sydvietnam till 7%. 1966 hade den siffran stigit till 11% och 1967 beräknas den stiga till 14%. Enligt den statistik som finns för det första kvartalet 1967 förlorade USA i döda och sårade i genomsnitt 7 000 man i månaden, vilket betyder 70 000-100 000 år 1967.

Styrkor använda av fienden under två torrperioder:

	1965 – 1966	1966 -1967
Totalt	730. 000	1. 000. 000
USA-trupper	200. 000	410. 000
Saigonreg. trupper	500.000	500.000
Satellittrupper	28. 000	54. 000
Flygplan	2. 000	4. 300
Tungt artilleri	1.200	2. 300
Tanks	1. 400	3. 300
Krigsfartyg	50	230
Fiendens förluster		
Totalt	114. 000	175. 000
USA + satellittrupper	43. 000	85. 000
Saigonreg. trupper	71.000	90. 000